

o per les previstes gires esportives del primer equip en terres asiàtiques. Per contrarestar la pèrdua de la virginitat comercial de la samarreta, la firma que la confecciona està a punt d'acordar, amb el vistiplau del club, la incorporació de la senyera en tot l'uniforme.

Segons Ferran Soriano, vicepresident i responsable de l'àrea econòmica, el FC Barcelona se situarà entre els tres o quatre clubs més grans i més ben gestionats del món. És conscient que, en conceptes com els patrocinis, el marxandatge i la publicitat estàtica hi ha molt de camí per

recórrer. Com també en l'explotació de les instal·lacions. En aquest àmbit, es produiran canvis en els propers mesos. A partir del novembre s'estrena la Ciutat Esportiva Joan Gamper, a Sant Joan Despí, que acollirà la majoria de les seccions i equips de base, i en un termini encara no fixat també es podria aprofitar l'anella olímpica de Montjuïc com a nou escenari d'algunes seccions i de l'equip filial de futbol. Mentrestant, el Camp Nou està en estudi d'ampliació i remodelació interna, amb la construcció de restaurants, sales de convencions i

lloges privades, amb l'objectiu d'augmentar els ingressos d'explotació del patrimoni. També està pensat construir un nou pavelló poliesportiu, el nou Palau Blaugrana, amb capacitat per a 15.000 espectadors, que es construirà després d'enderrocar l'actual o en l'actual ubicació que ocupa el Mini Estadi, que té les hores comptades. Els terrenys que no s'utilitzin seran requalificats per obtenir uns ingressos per dur a terme les obres de l'estadi i del nou Palau.

Jordi Finestres

Un equip que s'envola

El primer equip del Barça ha fet una temporada espectacular. El títol de Lliga s'ha guanyat amb un futbol directe, que agrada i que és fiable. La Copa d'Europa pot estar a la cantonada. Seria una més per a un club pluridisciplinari.

Frank Rijkaard fumava una cigarreta i mirava a terra. Al davant tenia l'autobús de l'equip, a punt per tornar cap a Barcelona. Separats per unes tanques grogues, una trentena de seguidors culers proferien crits en contra seu. Era el 8 de gener del 2004, i el FC Barcelona acabava de perdre amb el Llevant, aleshores un equip de

Iker Romero, intenta superar la defensa del Ciudad Real durant la final de la Copa d'Europa d'enguany, guanyada pel Barça.

Segona Divisió, el partit d'anada dels vuitens de final de la Copa del Rei. Una derrota a la qual calia afegir-ne moltes més, i és que els primers quatre mesos de l'entrenador holandès donaven la raó als qui havien criticat la seua escassa preparació per dur les regnes d'una plantilla com la del Barça. Aquella nit hivernal de València, ell, impàvid, no retirava la vista del terra, aliè a tots els impropis. Era la viva imatge d'un projecte, el de Joan Laporta, que acabava de nàixer envoltat d'il·lusió, però que, com els quatre anys anteriors, patia la indisciplina dels resultats.

Catorze mesos i sis dies després, el passat 14 de maig, el FC Barcelona, entrenat per Frank Rijkaard, tornava a obtenir un títol, la Lliga, posant fi a una insuportable sequera de sis anys. Ho feia al camp del Llevant, on no havia tornat des del gener del 2004 i el

"pacient surinamès" eixia de les portes de l'estadi com havia entrat: amb l'estima i els crits de suport de milers de seguidors culers, i un posat que encomana pau.

A València, la nova junta ha guanyat el seu primer torneig futbolístic oficial, i precisament el primer equip del Barça jugava el partit de Lliga 2002-03 a Mestalla mentre al Mini Estadi més de 40.000 socis barcelonistes exercien un dret, el de vot, que pocs clubs d'aquesta altura encara es poden permetre, per la manera com les societats anònimes s'han imposat a l'esport.

Un equip sense límits. A més de mantenir l'esperit primitiu de club, el Barça sempre s'ha caracteritzat per fer un futbol atrevit, poc especulador, del gust de gran part del públic. Dels últims disset anys, el primer equip ha tingut un

entrenador holandès en catorze, bressol com són els Països Baixos de l'anomenat "futbol total", que va inventar el recentment desaparegut Rinus Michels, que també va ocupar la banqueta blaugrana en època de Cruyff i Neeskens.

El fitxatge de Ronaldinho, estendard del projecte de la nova directiva, ha col·locat el Barça a la primera plana del planeta futbolístic. Com si es tractara d'un imant, la seua figura ha atret molt, i tot bo. El somriure del brasiler ha rejuvenit i alegrat un club amb 105 anys de vida, tot just quan passava per una era funesta. Que "el Gauxo" acceptara l'oferta del Barça, al costat d'altres de més sucoses econòmicament i esportivament, va ser providencial. I és que qualsevol jugador de la Terra voldria jugar al seu costat.

Com Deco. Aquest estiu —a petició expressa de l'entrenador, José Mourinho, amb qui Deco acabava de coronar-se campió d'Europa al Porto—, el multimilionari Roman Abramóvitx, propietari del Chelsea FC, va llançar els seus tentacles sobre ell. Però Deco volia jugar a Can Barça.

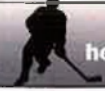
Com Eto'o, que gràcies a la seua pressió va deslliurar-se del contracte draconianà que el lligava al Reial Madrid. Eto'o va anar de Palma a Barcelona, i el president Florentino Pérez encara deu preguntar-se com li pot haver passat això a un home de negocis com ell.

L'equip campió de la Lliga 2004-05 ha actuat amb una contundència que no va tenir el Dream Team —tret de la temporada 1990-91—: el Barça de Johan Cruyff va guanyar tres de les quatre lligues en l'últim partit, després d'unes meritories remuntades èpiques en les últimes fases dels campionats. En canvi, el Barça d'enguany, famolenc d'èxits, ha estat líder durant tot el curs, superant esculls com les llargues lesions —el pes de l'equip l'han dut únicament tretze jugadors— o la pressió que significava, a la recta final, jugar hores després d'un Reial Madrid que no fallava mai.

Aquest equip ha guanyat sobradament al camp del Deportivo de la Corunya, del Sevilla o del Reial Saragossa, com també a Mestalla, d'on va eixir ovacionat. Tot i perdre, va deixar un gran sabor de boca a l'estadi del Reial Madrid, una sensació semblant a la de l'eliminació a la Lliga de Campions a mans

Un bienni de triomfs

Títols de les seccions professionals del FC Barcelona en els dos primers anys de mandat de la nova Junta Directiva.

	 futbol	 bàsquet	 handbol	 hoquei
2003 2004	—	Lliga	Supercopa d'Espanya Supercopa d'Europa Copa del Rei Lliga dels Pirineus	Copa d'Europa Lliga
2004 2005	Lliga	*Encara en Joc la fase final de la Lliga	Copa d'Europa *Encara s'ha de jugar la fase final de la Copa del Rei	Copa d'Europa Supercopa d'Europa Supercopa d'Espanya Copa del Rei *Falta per disputar-se la fase final de la Lliga

del Chelsea. Aquesta competició serà, encara que ningú no ho afirme, el gran repte per a l'any vinent. Tothom coincideix que el grup que hi ha té força recorregut, i les peces ja funcionen en cadena, com una màquina. Ara bé, per ser el millor equip del continent caldrà reforçar algunes posicions –la feina del secretari tècnic, Txiki Begiristain, en aquest sentit, serà cabdal– i tenir la dosi necessària de sort, perquè, d'equips boníssims, a Europa n'hi ha uns quants, però només un sent en honor seu el “*We are the champions*” de Queen a les acaballes de maig.

Les imatges de les celebracions del títol transmeten unes immillorables palpitations. L'equip sembla una pinya, també des del punt de vista de la companyonia, i aquest va ser un factor clau per poder “campionar” a Wembley l'any 1992. La humilitat i bonhomia de Rijkaard en referma el bon ambient.

Amb una base catalana sòlida i fiable –Puyol, Xavi, Víctor Valdés, Oleguer o Damia, més els “assimilats” Iniesta i Motta–, una “classe mitjana” que sempre respon –Gio van Bronckhorst, Márquez, Edmilson o Giuly– i un trio de cracks de primer nivell –Ronaldinho, Eto'o i Deco–, potser n'hi haurà prou amb el ja fitxat Van Bommel i dos o tres retocs més –si pot ser, un quart “mediàtic”– per encarar amb plenes garanties un futur tenyit de blaugrana.

Tot per l'aire. Al Palau Blaugrana encara no s'expliquen com el club va poder deixar anar l'entrenador serbi Svetislav Pesic i el base lituà Sarunas Jasikevicius. Ells, amb Bodioga, Navarro, Fúcka i Duenas, van ser capaços de dur l'equip de bàsquet al cim: l'any 2003 el Barça es proclamà, per fi, campió d'Europa. La baixa de Jasikevicius –que podria tornar a Barcelona aquest estiu, si l'NBA no s'hi avança– no va evitar que l'equip de bàsquet guanyara la Lliga de la temporada passada.

El curs en marxa, però, va començar al bàsquet blaugrana amb daltabaixos que han afectat tot el club. L'exentrenador d'handbol Valero Rivera va ser nomenat responsable de les seccions professionals, llevat del futbol, enviant les competències de Josep Maria Bartomeu, fins aleshores cap visible a la secció de l'esport de la cistella. Bartomeu

El poliesportiu més gran

L'opinió de **Josep Cubells**

Sempre s'ha dit que el FC Barcelona és el club poliesportiu més gran del món. S'ha dit molt, però la immensa majoria de la gent desconeix el perquè d'aquesta frase. I és que, a més dels esports més populars, el club disposa de vuit seccions no professionals: atletisme, ciclisme, hoquei gel, beisbol, hoquei herba, patinatge, voleibol i rugbi.

En els darrers temps, ens hem posat a revifar unes seccions que estaven molt aturades. I ho hem fet, per exemple, posant les bases per crear escoles de referència, perquè els socis i els seus fills en puguin gaudir. Volem que tothom qui ho vulgui pugui dur la samarreta del Barça, en una pluralitat d'esports, no només amb el futbol.

Actualment tenim uns 2.000 esportistes que formen part de les seccions no professionals del club. Hem fitxat esportistes de primer ordre per dirigir seccions com les de ciclisme o atletisme, per potenciar les seccions i per fer-les més conegudes i properes al soci. Volem que els més menuts també s'animin a practicar des dels nivells base. Volem que tots se sentin part del projecte, per això agruparem la pràctica d'aquests esports a la nova ciutat esportiva i a Montjuïc.

Les relacions amb altres entitats catalanes com l'equip de rugbi de la USAP de Perpinyà també són prioritat. Hi tenim un conveni de col·laboració, i si l'equip de la Catalunya Nord arriba a quarts de final de la Copa d'Europa, el matx es podria disputar al Mini Estadi.

Directiu del FC Barcelona responsable de les seccions no professionals

MANCOS PÉREZ DE AZCÁZ

és bon amic del vicepresident esportiu, Sandro Rosell, qui no va trobar encertada la decisió de col·locar Rivera com a supervisor de la feina de Pesic, i més encara tenint en compte que tots dos havien mantingut una tensa relació en els dos anys que havien coincidit com a tècnics de les dues seccions més importants després del futbol.

El cas és que Jasikevicius va marxar perquè Pesic no el trobava imprescindible; Pesic va marxar perquè no acceptava Rivera com a cap; Rivera va marxar perquè no era ben rebut pel públic del Palau –que s'estimava Pesic–, i Rosell, segons la rumorologia, abandonarà el

club en els pròxims dies acompanyant dels seus directius fidels, entre els quals Bartomeu. En definitiva, una gran bola de neu que, a parer d'alguns analistes del Barça, pot acabar amb unes eleccions a un any vista que enfrontaran Laporta i Rosell.

El bàsquet, que porta tres entrenadors en aquesta temporada, està en disposició de guanyar la Lliga, però, passe el que passe, el president ja ha anunciat que tindrà l'any vinent el millor entrenador d'Europa. Totes les mirades s'adrecen cap al també serbi Dusko Ivanovic, ara al Tau Vitòria, qui durant la seua època de jugador a la Jugoplas-

Un nou, renovat, Barça

Disculpin, sóc historiador. Em demanen que escrigui quatre ratlles sobre el nou Barça de la junta de Joan Laporta, i el cap se me'n va cap al 1974. O, millor dit, cap al clima social en què el Barça va aconseguir la Lliga 1973-74. Aleshores, a les acaballes del franquisme, uns quants catalanistes i sectors de la intel·lectualitat havien revitalitzat el Barça catalanista i democràtic d'abans del 1936, el que tenia com a lema l'esport i la ciutadania. Aquella actualització va tenir com a resultat una entitat que es va proclamar "més que un club" i que va ser importantíssima en la difusió dels ideals catalanistes i democratitzadors a la fi del franquisme i durant la transició.

La força d'aquells valors va ser tan gran que ni la llarguíssima presidència de Núñez no va poder destruir-los, sinó únicament intentar desactivar-los, congelar-los. Però, ja se sap, ni el frigorífic més potent pot mantenir eternament totes les qualitats del producte, per consistent que sigui. Per sort, la potència del barcelonisme i la resistència d'uns quants van aconseguir que no es trenqués la cadena de fred. Així, tot i que malmès, el barcelonisme cívic va sobreviure. Només sobreviure.

Fins fa un parell d'anys, quan va arribar a la direcció del club l'equip de Joan Laporta. Un equip que ha tornat a plantejar, com als anys setanta, una posada al dia dels valors cívics i catalanistes del club. Lògicament, amb un estil diferent, adaptant el club als canvis d'una societat dinàmica com la catalana, però hereu d'una concepció que entenia de manera irreversible la vinculació del club amb el país. Durant aquests dos darrers anys el club ha donat múltiples mostres de com interpreta el paper social del club, del seu compromís amb la cultura i el país. Per això les referències al "més que un club" i els crits de "visca el Barça" i "visca Catalunya" de diumenge passat semblaven més autèntics que mai. Ara no es cridaven d'esma, com un ritual sense contingut, sinó amb entusiasme i sabent que volien dir alguna cosa. Ha estat la millor demostració que és possible defensar uns valors i assolir èxits esportius. Una màxima que durant molts anys ens van voler fer creure que era una dicotomia. Ara s'ha demostrat que era una mentida interessada.

Carles Santacana

Professor d'Història Contemporània de la UB

tika de Split va negar la glòria eterna als Epi, Solozábal, Sibilio i Norris.

La setena. Sense Valero Rivera –que va ocupar durant vint anys la banqueta de l'equip d'handbol–, Xesco Espar és al capdavant de l'equip que governa amb mà de ferro aquest esport a Europa. Espar, que ha aterrat al càrrec amb la discreció que ho va fer Rivera als anys vuitanta, ha fet que el Barça obtinga la seua setena Copa d'Europa, i encara pot afegir la Copa del Rei a un primer any de somni. El setè màxim guardó continental es va materialitzar al Palau con-

tra el Balonmano Ciudad Real, en un final èpic. Iker Romero, jugador cedit al Barça per l'equip rival durant aquesta temporada, es va erigir en el gran protagonista després d'anotar el gol definitiu, que desfeia l'empat, amb el cap embenat. Una imatge encara recent però que ja sembla històrica, sobretot per la demostració de caràcter. Una imatge que ens remet a l'essència de l'esport.

Sobre Iker Romero –que acaba de signar un contracte que el lligarà al FC Barcelona els pròxims anys–, però també sobre Jérôme Fernández, David Barufet i Laszlo Nagy, el club català pot

pensar que la font no deixarà de brollar. L'equip s'ha mantingut a l'elit després de la retirada d'Enric Masip, cap d'una colla que va escriure la pàgina més daurada de l'handbol, amb gent com Andrei Xepkin –procedent de l'Alzira–, que precisament s'acomia a aquests dies. I és que, sens dubte, l'handbol blaugrana és admirat arreu d'Europa.

Hegemonia sobre patins. Si el FC Barcelona és el club més polièdric del món, també en té part de culpa l'hoquei. Com qui guanya una partida de cartes rere una altra, els títols s'acumulen al Museu. Carlos Figuerola, l'entrenador, ha fet que els germans Páez, Borregán i Egurrola duguen al Camp Nou la sisena Copa d'Europa consecutiva i estiguen a punt de fer el mateix amb la setena Lliga també consecutiva. Un lideratge incontestable tant a Catalunya com al continent que, a més, amenaça d'allargar-se en el temps.

Ja dins l'àmbit no professional, hi ha un munt de seccions en què el FC Barcelona està representat. També en la versió femenina, com ho demostren el futbol i el bàsquet.

En el primer cas, l'arribada de "Marigol" ha fet que l'equip no baixara de categoria, però, sobretot, ha fet que es parle més d'aquest equip que no de la resta dels que componen la Primera Divisió femenina –on l'Athletic Club i el Llevant hi són dominadors clars–. "Marigol", que volia jugar a Mèxic amb els homes –i no li ho van permetre–, és la quarta millor futbolista del món.

L'UB Barça guanyava dimecres passat la seua segona Lliga en els últims tres anys a València, contra el Ros Casares, el seu gran rival a nivell estatal.

El FC Barcelona, que no ha deixat de guanyar títols importants en aquests últims anys a través de les seues múltiples seccions, viu condicionat per la marxa del primer equip de futbol. Per a molts seguidors, si aquest no rutlla, la resta no compta. Ara, quan des del vestidor del Camp Nou arriben bones notícies, quan tot indica que s'obre un període d'èxits futbolístics, fóra bo que també girarem la vista a tot el ventall d'equips que fan del club blaugrana la més gran entitat esportiva. Perquè el Barça, en definitiva, és molt més que un equip de futbol.

Víctor Maceda

Com qui guanya una partida de cartes rere una altra, els títols de l'hoquei s'acumulen al Museu